

18 Ιουλίου, 1995.

[ΠΙΚΗΣ, Πρόεδρος, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Χ'ΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, ΝΙΚΟ-
ΛΑΪΔΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Δ/στές]

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΑΦΟΡΩΣΙ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 155.4 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ
ΚΑΙ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 3 ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΑΠΟΝΟΜΗΣ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥ-
ΝΗΣ (ΠΟΙΚΙΛΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ) ΝΟΜΟΥ ΤΟΥ 1964,

ΚΑΙ

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΑΦΟΡΩΣΙ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΟΥ ΤΖΕΝΝΑΡΟ
ΠΕΡΡΕΛΛΑ (ΑΡ. 2) ΓΙΑ ΑΔΕΙΑ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΗΣ ΑΙΤΗΣΕ-
ΩΣ ΓΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ CERTIORARI,

ΚΑΙ

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΑΦΟΡΩΣΙ ΤΗΝ ΑΠΟΦΑΣΗ/ΕΝΤΑΛΜΑ ΣΥΛΛΗΨΕΩΣ
ΗΜΕΡ. 10.5.94, ΥΠΟ ΤΟΥ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΛΕΥ-
ΚΩΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΝΤΙΜΟΥ ΔΙΚΑΣΤΟΥ Κ. Α. ΙΩΑΝΝΙΔΗ.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 9169).

*Φυγοδίκος — Ένταλμα σύλληψης φυγοδίκου — Απαιτούμενη μαρτυρία
κατ' άρθρο 8(1)(α) και 8(2) του περί Εκδόσεως Φυγοδικών Νόμου του
1970 — Άσκηση δικαστικής εξουσίας κατά την έκδοση του εντάλματος.*

*Certiorari — Έκδοση εντάλματος σύλληψης φυγοδίκου — Παράλειψη
παράθεσης μαρτυρίας ενώπιον του Δικαστηρίου — Έκδοση εντάλ-
ματος με βάση την υπόθεση ότι συνέτρεχαν οι νόμιμες προϋποθέ-
σεις αφού εκδόθηκε από τον αρμόδιο Υπουργό η εξουσιοδότηση —
Έλλειψη ερείσματος από άποψη μαρτυρίας — Καταφανές νομικό
λάθος στην όψη εντάλματος συλλήψεως φυγοδίκου.* 5 10

*Ένταλμα σύλληψης φυγοδίκου — Έκδοση εντάλματος σύλληψης φυ-
γοδίκου με μόνη μαρτυρία την εξουσιοδότηση του αρμόδιου
Υπουργού — Έκδοση διατάγματος με πλήρη έλλειψη μαρτυρίας —
Νομικό λάθος εμφανές στην όψη του εντάλματος συλλήψεως —
Ακύρωση εντάλματος συλλήψεως με ένταλμα certiorari.* 15

*Habeas corpus — Έκδοση εντάλματος σύλληψης φυγοδίκου — Έλλει-
ψη μαρτυρίας που να δικαιολογεί την έκδοσή του — Ανάγκη θέσης
ενώπιον του Δικαστηρίου των στοιχείων που απαιτούνται από το* 20

άρθρο 8(2) του περί Εκδόσεως Φυγοδίκων Νόμου του 1970 και άσκηση της διακριτικής του ευχέρειας κατά την έκδοση του εντάλματος — Παράλειψη — Ακύρωση του εντάλματος σύλληψης.

5 Το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας, εξέδωσε ένταλμα σύλληψης του εφεσείοντα κατόπιν εξουσιοδότησης από τον Υπουργό Δικαιοσύνης και Δημοσίας Τάξεως, αφού στο μεταξύ το εκζητούν κράτος, η Ιταλία, είχε υποβάλει αίτηση για έκδοση.

10 Ο εφεσείων με αίτησή του στο Ανώτατο Δικαστήριο, ζήτησε άδεια να καταχωρήσει αίτηση certiorari για ακύρωση του εντάλματος σύλληψης. Το Ανώτατο Δικαστήριο, κατέληξε ότι δεν καταδείχθηκε εκ πρώτης όψεως υπόθεση για χορήγηση άδειας και απέρριψε την αίτηση. Ο Δικαστής του Ανωτάτου Δικαστηρίου που εκδίκασε την υπόθεση υιοθέτησε την άποψη ότι από μόνη της η αναφορά στο ένταλμα σύλληψης, πως υπήρχαν αποδεικτικά στοιχεία, ήταν αρκετή για να εκτοπίσει την εισήγηση ότι έλειπαν. Πρόσθεσε επίσης, ότι δεν προέκυπτε νομικό σφάλμα εμφανές στην όψη του εντάλματος, δεδομένου ότι θα έπρεπε να περιοριστεί σ' ότι αναφερόταν σ' αυτό. Επιπλέον
15 ανέφερε, ότι και μόνο η παράθεση της εξουσιοδότησης ενώπιον του Δικαστή που εξέδωσε το ένταλμα σύλληψης, αποτελούσε επαρκές αποδεικτικό υλικό αφού ενσωμάτωνε δι' αναφοράς τα απαιτούμενα αποδεικτικά στοιχεία εφόσον δυνάμει του άρθρου 7(2) του περί Εκδόσεως Φυγοδίκων Νόμου του 1970, όπως τροποποιήθηκε, αποτελούσαν απαραίτητη προϋπόθεση έκδοσής της.
20
25

30 Η δικηγόρος της Δημοκρατίας εισηγήθηκε, ότι η μαρτυρία για την έκδοση εντάλματος σύλληψης φυγοδίκου, μπορεί να είναι μόνο υπό μορφήν εγγράφων και αρκεί έστω και αν είναι πολύ λίγη, ενώ ο δικηγόρος του εφεσείοντα υποστήριξε ότι το ένταλμα καταδείχνει στην όψη του, ότι εκδόθηκε χωρίς το απαιτούμενο έρεισμα αποδεικτικών στοιχείων. Επίσης, υπέβαλε ότι ο τύπος του εντάλματος σύλληψης ανέφερε μόνο το άρθρο 8(1)(α) του περί Εκδόσεως Φυγοδίκων Νόμου του 1970, όπως τροποποιήθηκε, αντί να συμπεριλάβει και το άρθρο
35 8(2) και συνεπώς, δεν ήταν νόμιμο.

Αποφασίστηκε, ότι:

40 (1) Η κατ' αντιπαράθεση διαδικασία ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου ως Εφετείου, καθιστά δυνατή την οριστική απόφαση επί της έκδοσης ή όχι εντάλματος certiorari, αντί μόνο του επιμέρους θέματος της χορήγησης άδειας για υποβολή αίτησης.

- (2) Το ένταλμα σύλληψης εκδόθηκε σύμφωνα με τον τύπο που προβλέπει η Κ.Δ.Π. 49/72 η οποία εκδόθηκε από το Υπουργικό Συμβούλιο δυνάμει του άρθρου 15(2) του περί Εκδόσεως Φυγοδικών Νόμου του 1970, όπως τροποποιήθηκε, αλλά η συμμόρφωση με αυτόν, δεν μπορεί αφ' εαυτής να το περισώσει, αν στερείται των αναγκαίων γνωρισμάτων νομιμότητας. 5
- (3) Ο βαθμός της απαιτούμενης μαρτυρίας για έκδοση εντάλματος συλλήψεως φυγοδικού είναι αυτός που κρίνεται να επαρκεί στη συγκεκριμένη περίπτωση. 10
- (4) Η αναφορά του άρθρου 8(1)(α) του περί Εκδόσεως Φυγοδικών Νόμου του 1970 όπως τροποποιήθηκε, στο ένταλμα σύλληψης, παρέχει επαρκή ένδειξη της νομοθετικής εξουσιοδότησης για ενεργοποίηση της δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου, ενώ το άρθρο 8(2) καθορίζει τον τρόπο άσκησής της. 15
- (5) Τα απαιτούμενα αποδεικτικά στοιχεία για την έκδοση του εντάλματος συλλήψεως δεν τέθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου που το εξέδωσε όπως απαιτεί το άρθρο 8(2), έτσι ώστε να ασκήσει τη δικαστική του κρίση, αλλά είχε υπόψη του μόνο ό,τι μπορούσε να εξυπονοήσει η εξουσιοδότηση, η ύπαρξη της οποίας προϋποθέτει σύμφωνα με το άρθρο 7(2) του Νόμου τη λήψη υπόψη από τον αρμόδιο Υπουργό, των προβλεπομένων αποδεικτικών στοιχείων. 20
- (6) Από άποψη μαρτυρίας, υπήρξε πλήρης έλλειψη ερείσματος για την έκδοση του εντάλματος συλλήψεως και συνεπώς επρόκειτο περί νομικού λάθους που το άφηνε χωρίς θεμέλιο. 25
- Η έφεση έγινε δεκτή. Εκδόθηκε απ' ευθείας ένταλμα certiorari*
- Αναφερόμενες υποθέσεις: 35
- R. v. Newcastle Under Lyme [1952] 2 All E.R. 531,*
- In Re HadjiCostas (1984) 1 C.L.R. 513,*
- I.R.C. v. Rossminster [1980] 1 All E.R. 80 (H.L.),* 40
- Queen v. Tillett and Others, Ex parte Newton and Others [1969] 14 F.L.R. 101 (Αυστραλίας),*

R. v. Metropolitan Police Commissioner, Ex parte Savundranayan
[1955] *Crim. L. R.* 309 (D.C.),

Queen v. Weil [1881-82] *Q.B.* Vol. 9, 701,

5

R. v. Nat Bell Liquors [1922] *All E.R. Rep.* 335,

R. v. Northumberland Compensation Appeal Tribunal, Ex parte Shaw
[1952] 1 *All E.R.* 122,

10

O' Reilly v. Mackman [1982] 3 *All E.R.* 1124,

Armah v. Government of Ghana [1966] 3 *All E.R.* 177.

15 Έφεση.

Έφεση από τον αιτητή κατά της απόφασης του Ανωτάτου Δικαστηρίου σε πρωτόδικη δικαιοδοσία (Νικήτας, Δ.) που δόθηκε στις 16.5.1994 (Αρ. Αίτησης 57/94) με την οποία απορρίφθηκε αίτηση του εφεσεύοντα για χορήγηση άδειας με σκοπό την καταχώρηση αίτησης Habeas Corpus.

20

Χρ. Πουργουρίδης, για τον Εφεσεύοντα.

25

Ε. Λοιζίδου (κα), Δικηγόρος της Δημοκρατίας Α', για την Εφεσίβλητη Δημοκρατία.

Cur. adv. vult.

30

ΠΙΚΗΣ, Π.: Την ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Νικολάου, Δ.

35

ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Δ.: Ο εφεσεύων, που είναι Ιταλός, συνελήφθη στις 9 Φεβρουαρίου 1994 στην Κύπρο κατ' επίκληση των διατάξεων του περί Εκδόσεως Φυγοδίκων Νόμου του 1970, όπως τροποποιήθηκε. Η σύλληψή του σηματοδότησε την έναρξη διαδικασίας η οποία, την 9 Φεβρουαρίου 1994, απέληξε σε διάταγμα του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λάρνακας για έκδοσή του στην Ιταλία ώστε να εκτίσει το υπόλοιπο ποινής φυλάκισης η οποία, καθώς προέκυψε, του είχε επιβληθεί από Δικαστήριο της χώρας του.

40

Στις 15 Φεβρουαρίου 1994, ο εφεσεύων αποτάθηκε στο Ανώτατο Δικαστήριο, δυνάμει του άρθρου 10 του Νόμου, για ένταλμα habeas corpus. Προέβαλε τρεις λόγους με τους οποίους προ-

σέβαλλε το διάταγμα έκδοσής του. Ο ένας, επί του οποίου και κριθήκε εν τέλει το ζήτημα, στρεφόταν εναντίον της εξουσιοδότησης την οποία είχε υπογράψει ο Υπουργός Δικαιοσύνης και Δημοσίας Τάξεως ως την προϋπόθεση για έναρξη της διαδικασίας. Η διαπίστωση ότι η εξουσιοδότηση εστερείτο του προβλεπομένου ερείσματος, δεδομένου ότι δεν είχε προηγηθεί σχετική αίτηση από το εκζητούν Κράτος, οδήγησε στην ακύρωση της διαδικασίας ως παράνομης και στην ως εκ τούτου απόλυση του εφεσεϊόντος. Το ότι αυτή θα ήταν η έκβαση κατέστη σαφές κατά την εκφώνηση της απόφασης πριν από το τέλος της, όταν το Δικαστήριο κατέληξε επί του υπό αναφορά λόγου ενώ, ως προς τους άλλους δύο προβληθέντες λόγους, το Δικαστήριο περιορίστηκε ακολουθώντας σε μόνο γενικές παρατηρήσεις.

Λειτουργός του αρμόδιου Υπουργείου και αστυνομικός που παρακολουθούσαν τη διαδικασία, μόλις αντιλήφθηκαν πως ο εφεσεϊών επρόκειτο να απολυθεί, αποχώρησαν από την αίθουσα του Δικαστηρίου και αμέσως μερίμνησαν ώστε να εκδοθεί από Δικαστή του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας νέο ένταλμα σύλληψης στη βάση νέας εξουσιοδότησης την οποία είχαν στην κατοχή τους, αφού στο μεταξύ είχε υποβληθεί από το εκζητούν Κράτος αίτηση για έκδοση. Ως αποτέλεσμα, ο εφεσεϊών επανασυνελήφθη αμέσως μετά που διατάχθηκε η απόλυσή του από το Ανώτατο Δικαστήριο. Άρχισε έτσι νέα διαδικασία προς έκδοσή του.

Ο εφεσεϊών, λίγο αργότερα την ίδια ημέρα της δεύτερης σύλληψης, αποτάθηκε στο Ανώτατο Δικαστήριο για να του παρασχεθεί άδεια να καταχωρήσει αίτηση για ένταλμα certiorari με το οποίο να αχθεί ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου και να ακυρωθεί το εν λόγω ένταλμα σύλληψης. Το διάβημά του αυτό το προώθησε προβάλλοντας πρώτο, ότι το ένταλμα σύλληψης εκδόθηκε "παράνομα και χωρίς εξουσία" και, δεύτερο, ότι το ένταλμα σύλληψης εξασφαλίστηκε υπό συνθήκες μεμπτότητας από άποψης χρόνου και τρόπου, που το καθιστούσαν έκνομο με την έννοια, όπως αναπτύχθηκε στην επιχειρηματολογία, ότι ευρισκόταν εκτός της δικαιοδοσίας του Δικαστή που το εξέδωσε. Σε σχέση με την πρώτη πτυχή, ο εφεσεϊών βασίστηκε σε ό,τι εμφανίζονταν στην όψη του ίδιου του εντάλματος το οποίο εν τέλει αποτέλεσε το μόνο "πρακτικό". Ενώ σε σχέση με τη δεύτερη πτυχή, εφόσον αυτή συνίστατο σε κατάληξη επί πραγματικών θεμάτων, ο εφεσεϊών προσήγαγε μαρτυρία υπό μορφή ένορκης δήλωσης του συνηγόρου ο οποίος τον είχε αντιπροσωπεύσει στην αίτηση για habeas corpus. Το Ανώτατο Δικαστήριο (Δικαστής άλλος από εκείνον που είχε επιληφθεί της αίτησης για habeas corpus) κατέληξε ότι δεν καταδείχθηκε εκ

πρώτης όψεως υπόθεση για χορήγηση της αιτούμενης άδειας. Η παρούσα έφεση στρέφεται εναντίον εκείνης της απόφασης.

5 Ο συνήγορος του εφεσείοντος επανέλαβε ό,τι είχε τεθεί και πρωτόδικα και ανέπτυξε περαιτέρω επιχειρηματολογία με εκτενή αναφορά σε κυρίως αγγλική νομολογία για να υποστηρίξει ότι η αιτηθείσα άδεια θα έπρεπε να είχε δοθεί. Από τη μεριά της, η συνήγορος της Δημοκρατίας εισηγήθηκε ότι ορθά ήταν που αντικρύστηκε το θέμα πρωτόδικα και προς επίρρωση αναφέρθηκε και
10 αυτή σε αγγλική νομολογία η οποία αφορούσε κυρίως τη διαδικασία σε έκδοση φυγοδικών και τη μαρτυρία που θα μπορούσε να δικαιολογήσει την έκδοση σχετικού εντάλματος σύλληψης.

15 Είναι ανάγκη να σημειωθεί εδώ ότι παρόλον που η εκκαλούμενη απόφαση αφορούσε αίτηση για χορήγηση άδειας προς καταχώρηση αίτησης για ένταλμα certiorari - όπου βέβαια το θέμα εξετάζεται στη βάση μονομερούς αίτησης - ενώπιόν μας, με την αναπόφευκτα κατ' αντιπαράθεση διαδικασία, η διεξαχθείσα συζήτηση εξάντλησε το σύνολο του θέματος με αποτέλεσμα να καθίσταται πλέον
20 δυνατή η οριστική απόφαση επί της έκδοσης ή όχι εντάλματος certiorari αντί μόνο του επί μέρους θέματος της χορήγησης άδειας για υποβολή αίτησης. Και τούτο όχι μόνο σε σχέση με την πρώτη πτυχή που αφορά σε αμιγές νομικό θέμα, αλλά και σε σχέση με τη δεύτερη πτυχή, δεδομένου ότι δεν υπήρξε από πλευράς της Δημοκρατίας αμφισβήτηση του βάθρου πραγματικών θεμάτων. Η δυνατότητα για τέτοια οριστική απόφαση συναρτάται βέβαια προς τις ανάγκες της περίπτωσης. Πάντως το ότι παρέχεται η δυνατότητα το καθιστά νομίζουμε αυτονόητο η φύση του εγχειρήματος. Επισημαίνουμε επιπλέον ότι στην Αγγλία αυτό έγινε στην υπόθεση **R. v.**
30 **Newcastle Under Lyme** [1952] 2 All E.R. 531, αλλά και στην Κύπρο ακόμα και πρωτόδικα από τον νυν Πρόεδρο κ. Πικη στην υπόθεση **In Re HadjiCostas** (1984) 1 C.L.R. 513 (βλ. στη σελ. 516).

35 Προχωρούμε λοιπόν παραθέτοντας αυτούσιο το περιεχόμενο του υπό κρίση εντάλματος σύλληψης:

“ΤΥΠΟΣ 2

Ο ΠΕΡΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΦΥΓΟΔΙΚΩΝ ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ 1970

Άρθρον 8(1)(α)

40 Ένταλμα Σύλληψεως

Προς τον Αρχηγό Αστυνομίας και άπαντας τους Αστυφύλακας εν Κύπρω.

Επειδή ελήφθη παρά του Υπουργού Δικαιοσύνης εξουσιοδότησις προς έναρξιν της διαδικασίας της εκδόσεως εις Ιταλία του Gennaro PERRELLA όστις καταζητείται προς έκτισιν επιβληθείσης αυτώ ποινής εις την ως είρηται χώραν.

5

Και επειδή το αδίκημα δι' ό το προαναφερθέν πρόσωπον κατεδικάσθη είναι αδίκημα δι' ό δύναται κατά νόμον να χωρήση έκδοσις ως προβλέπεται εν τω άρθρω 5 του περι Έκδόσεως Φυγοδίκων Νόμου του 1970.

10

Κατά τη γνώμη μου υπάρχουσιν αποδεικτικά στοιχεία δικαιολογούντα την έκδοσιν εντάλματος συλλήψεως του άνω αναφερομένου όστις ευρίσκεται ή πιστεύεται ότι ευρίσκεται εν τη δικαιοδοσία του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας.

15

Δια ταύτα, διατάττεται η άμεσος σύλληψις και προσαγωγή του ρηθέντος Gennaro PERRELLA ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας.

20

Τη 10η Μαΐου 1994

(Υπ.) (Α. Ιωαννίδης)
Δικαστής του Επαρχιακού
Δικαστηρίου Λευκωσίας"

25

Ο ανωτέρω τύπος εντάλματος σύλληψης προβλέπεται στην Κ.Δ.Π. 49/72 η οποία εκδόθηκε από το Υπουργικό Συμβούλιο δύναμει του άρθρου 15(2) του Νόμου. Κατά τη συνήγορο της Δημοκρατίας, η συμμόρφωση με τον τύπο διασφάλιζε κατ' ανάγκη και τη νομιμότητα του εντάλματος. Η αυτή άποψη διατυπώνεται, όπως εντοπίσαμε, και στο σύγγραμμα Broom's Legal Maxims, 10th ed. (1939). Ο συνήγορος του εφεσεϊόντος αντιτάχθηκε λέγοντας πως και ο ίδιος ο προβλεπόμενος τύπος, τον οποίο πράγματι ακολούθησε το ένταλμα σύλληψης, δεν μπορούσε να ξεφύγει του ελέγχου νομιμότητας. Επί τούτου θεωρούμε ότι η συμμόρφωση με τον τύπο δεν μπορεί αφ' εαυτής να περισώσει ένταλμα σύλληψης αν ο τύπος αποβαίνει απρόσφορος προκειμένου να προσδώσει στο ένταλμα τα αναγκαία γνωρίσματα νομιμότητας. Σε αυτό αντλήσαμε βοήθεια από τη συζήτηση παρόμοιων θεμάτων στις υποθέσεις *I.R.C. v. Rossminster* [1980] 1 All E.R. 80 (H.L.), και *Queen v. Tillet and Others, Ex parte Newton and Others* [1969] 14 F.L.R. 101 (Αυστραλίας), στις οποίες μας παρέπεμψε ο συνήγορος του εφεσεϊόντος.

30

35

40

Ο συνήγορος του εφεσεϊόντος διατύπωσε δύο εισηγήσεις για την προώθηση της πρώτης θέσης, ότι το υπό κρίση ένταλμα σύλληψης αποκαλύπτει στην όψη του παρανομία τέτοια που να το καθιστά άκυρο. Με την πρώτη εισήγηση επισημαίνεται ότι στην επικεφαλίδα του εντάλματος σύλληψης γίνεται αναφορά μόνο στο άρθρο 8(1)(α) του Νόμου ενώ, καθώς συνεχίζει η εισήγηση, θα έπρεπε να γινόταν αναφορά και στο άρθρο 8(2). Η εισήγηση κατέληγε στο ότι η εν λόγω παράλειψη καθιστούσε το ένταλμα παράνομο και τούτο διότι δεν εμφανιόταν σε αυτό το σύνολο των νομοθετικών διατάξεων οι οποίες παρέχουν εξουσία, κατ' επέκταση και δικαιοδοσία, για την έκδοσή του. Αυτές οι διατάξεις έχουν ως εξής:

“8(1) Δύναται να εκδοθή ένταλμα σύλληψεως προσώπου διωκομένου δι' αδίκημα, δι' ό δύναται να χωρήση έκδοσις, ή προσώπου καταζητουμένου προς έκτισιν ποινής επιβληθείσης αυτώ μετά καταδίκην αυτού δια τοιούτον αδίκημα -

(α) άμα τη λήψει εξουδιοδοτήσεως δια την έναρξιν της διαδικασίας της εκδόσεως, υπό δικαστού του Επαρχιακού Δικαστηρίου, εν τη δικαιοδοσία του οποίου ευρίσκεται ή πιστεύεται ότι ευρίσκεται το ως άνω πρόσωπον·

(β)

(2) Δύναται να εκδοθή ένταλμα σύλληψεως δυνάμει του παρόντος άρθρου επί τη προσκομίσει τοιούτων αποδεικτικών στοιχείων, ως κατά την κρίσιν του δικαστού ή του Προέδρου του Επαρχιακού Δικαστηρίου, θα εδικοολόγουν την έκδοσιν εντάλματος σύλληψεως προσώπου διωκομένου διά την διάπραξιν αναλόγου αδικήματος ή, αναλόγως της περιπτώσεως, προσώπου καταζητουμένου δι' έκτισιν ποινής, μετά καταδίκην αυτού δι' αδίκημα τι, εντός της δικαιοδοσίας του δικαστού ή του Προέδρου του Επαρχιακού Δικαστηρίου.”

Η εν λόγω εισήγηση του συνηγόρου του εφεσεϊόντος στηρίχθηκε κατά κύριο λόγο στις δύο αποφάσεις που αναφέραμε ανωτέρω και ιδιαίτερα σε παρατηρήσεις του Δικαστή Diplock στη σελ. 91 F-G της πρώτης υπόθεσης. Ο ίδιος συνήγορος εξειδίκευσε και παρατηρήσεις που έγιναν στη δεύτερη αναφερθείσα υπόθεση, σύμφωνα με τις οποίες σε εντάλματα εκδοθέντα από κατώτερα δικαστήρια δεν ισχύει η αρχή της κανονικότητας ή νομιμότητας με αποτέλεσμα να καθίσταται αναγκαία η παράθεση, στα ίδια τα εντάλματα, της νομικής δικαιοδοτικής βάσης με την έννοια των προβλεπόμενων προαπαιτουμένων για έκδοσή τους. Ας σημειωθεί όμως ότι

και στις δύο αναφερθείσες υποθέσεις η συζήτηση αφορούσε, κατ' ουσίαν, όχι ζήτημα αναφοράς στις νομοθετικές διατάξεις που παρείχαν εξουσιοδότηση, αλλά το κατά πόσο εμφανίζονταν στο ένταλμα η ύπαρξη μαρτυρίας ως προϋπόθεσης για την έκδοσή του.

5

Η δεύτερη εισήγηση του συνηγόρου του εφεσείοντα επί της πρώτης πτυχής είναι ότι προκύπτει από την όψη του εντάλματος σύλληψης ότι αυτό εκδόθηκε κατ' αντίθεση προς το άρθρο 8(2), ήτοι χωρίς την ύπαρξη οποιασδήποτε μαρτυρίας. Ο συνηγόρος υπέδειξε σχετικά ότι οι πρώτες δύο παράγραφοι του εντάλματος εκθέτουν τις περιστάσεις που δικαιολογούσαν την ανάληψη εξέτασης του θέματος έκδοσης εντάλματος σύλληψης δυνάμει του άρθρου 8(1)(α), χωρίς αναφορά προς τη μαρτυρία η οποία απαιτείται από το άρθρο 8(2), όσο και αν μπορεί να εξυπνοούν την ύπαρξή της, με αποτέλεσμα η έκφραση γνώμης από το Δικαστή, στην καταληκτική παράγραφο, ότι "υπάρχουν αποδεικτικά στοιχεία δικαιολογούντα την έκδοση εντάλματος σύλληψεως", να μη προέκυπτε από την άσκηση δικής του κρίσης αλλά από υιοθέτηση των όσων υπέθετε να απέρρεαν από την εξουσιοδότηση του αρμόδιου Υπουργού.

10

15

20

Ο Δικαστής του Ανωτάτου Δικαστηρίου ο οποίος αρνήθηκε τη χορήγηση άδειας για καταχώρηση αίτησης certiorari, εξέφρασε την άποψη, ότι από μόνη της η αναφορά στο ένταλμα σύλληψης πως υπήρχαν αποδεικτικά στοιχεία ήταν αρκετή για να εκτοπίσει την εισήγηση ότι έλειπαν τέτοια στοιχεία. Και, δεδομένου ότι θα έπρεπε να περιοριστεί κανείς σε ό,τι αναφερόταν στο ένταλμα, δεν προέκυπτε νομικό σφάλμα εμφανές επί της όψης του. Πρόσθεσε ωσαύτως ότι και αν ακόμα το υλικό το οποίο είχε τεθεί ενώπιον του Δικαστή ο οποίος εξέδωσε το ένταλμα περιοριζόταν σε μόνο την εξουσιοδότηση, η εξουσιοδότηση ενσωμάτωνε δια αναφοράς τα απαιτούμενα αποδεικτικά στοιχεία εφόσον αυτά αποτελούσαν, δυνάμει του άρθρου 7(2) του Νόμου, απαραίτητη προϋπόθεση για την ύπαρξή της.

25

30

35

Η συνηγόρος της Δημοκρατίας υιοθέτησε την πρωτόδικη προσέγγιση και αναφέρθηκε πρόσθετα σε αγγλικές αποφάσεις στις οποίες συζητήθηκε το είδος και ο βαθμός μαρτυρίας που απαιτείται στο προκαταρκτικό στάδιο της διαδικασίας για έκδοση φυγοδικίων όταν ζητείται ένταλμα σύλληψης. Ως προς το είδος της μαρτυρίας παρέπεμψε στην υπόθεση *R. v. Metropolitan Police Commissioner, Ex p. Savundranayan* [1955] Crim. L. R. 309 (D.C.) όπου το Δικαστήριο, ερμηνεύοντας παρόμοια πρόνοια στο Extradition Act 1870, έκρινε ότι η μαρ-

40

5 τυρία μπορούσε να προσλάβει τη μορφή εγγράφων. Ως προς το
 δεύτερο, η συνήγορος παρέπεμψε σε αριθμό υποθέσεων αλλά
 στάθηκε ιδιαίτερα στην υπόθεση **Queen v. Weil** [1881-82] Q.B.
 Vol. 9, 701. Εκεί το Δικαστήριο, ερμηνεύοντας πρόνοια για την
 10 έκδοση εντάλματος σύλληψης σύμφωνα με την οποία η μαρτυ-
 ρία θα έπρεπε να ήταν αρκετή “κατά τη γνώμη του εκδίδοντος το
 ένταλμα”, κατέληξε ότι: “That is a matter of judicial discretion.
 There must be some evidence, but very little will do, for it is
 15 merely for the purpose of detaining the man”. Συμφωνούμε ότι η
 μαρτυρία υπό μορφή μόνο εγγράφων μπορεί να είναι αρκετή δε-
 δομένου πάντοτε ότι δεν γίνεται, στην όποια συγκεκριμένη πε-
 ρίπτωση, διαφορετική νομοθετική ρύθμιση. Αναφορικά όμως με
 το βαθμό μαρτυρίας, θεωρούμε άστοχο τον προσδιορισμό στην
 υπόθεση **Queen v. Weil** (ανωτέρω). Θα λέγαμε ότι δεν μπορεί ο
 20 βαθμός να είναι άλλως από ό,τι κρίνεται να επαρκεί στην όποια
 συγκεκριμένη περίπτωση, αφήνοντας το θέμα με αυτή τη γενικό-
 τητα. Αλλά βέβαια, η θέση της συνηγόρου της Δημοκρατίας ως
 προς και τα δύο σημεία που έθιξε σχετικά με την αναγκαία μαρ-
 τυρία, εκλαμβάνουν ως δεδομένο ότι στην προκείμενη περιπτώ-
 ση υπήρξε κάποια μαρτυρία, που είναι το ζητούμενο.

Ο συνήγορος του εφεσείοντος εξέφρασε την άποψη ότι η πρω-
 τόδικη κατάληξη καθορίστηκε από προσέγγιση που δεν λάμβανε
 25 υπόψη την πλήρη έκταση την οποία σήμερα καλύπτει ο έλεγχος μέ-
 σω του εντάλματος certiorari. Με αυτό διαφωνούμε. Ο πρωτόδι-
 κος Δικαστής με ακρίβεια ήταν που επεσήμανε το ισχύον νομικό
 καθεστώς. Η εμπέλευση του προνομιακού εντάλματος certiorari,
 όπως την αναγνώρισε τελικά η σύγχρονη αγγλική νομολογία, πα-
 30 ρέχει δυνατότητα για άσκηση ελέγχου από ανώτερο προς κατώτερο
 δικαστήριο - όχι όμως αναθεώρηση της ορθότητας της απόφασης
 του κατώτερου δικαστηρίου - με προοπτική την επέμβαση, είτε
 όπου το κατώτερο δικαστήριο ενήργησε εκτός της δικαιοδοσίας
 του ή την υπερέβη είτε όπου προκύπτει στην όψη του “πρακτικού”
 35 της απόφασης του κατώτερου δικαστηρίου προφανές νομικό λά-
 θος έστω και αν αυτό δεν άπτεται της δικαιοδοσίας. Για τη δυνα-
 τότητα που προσφέρεται στο δεύτερο τομέα έγινε κατά πρώτο υπό-
 μνηση από το Αγγλικό Ανακτοσυμβούλιο στην υπόθεση **R. v. Nat
 Bell Liquors** [1922] All E.R. Rep. 335 (βλ. ιδιαίτερα στη σελ. 351),
 40 από την οποία ορθά καθοδηγήθηκε ο πρωτόδικος Δικαστής ως
 προς το πλαίσιο εξέτασης του ζητήματος. Η απόφαση του Αγγλι-
 κού Εφετείου στην υπόθεση **R. v. Northumberland Compensation
 Appeal Tribunal, Ex parte Shaw** [1952] 1 All E.R. 122, επιβεβαίω-
 σε τη λειτουργία του εντάλματος certiorari και σε αυτό τον τομέα.
 Ο Δικαστής Denning L.J. έθεσε το πεδίο ως εξής (στη σελ. 127):

“This control extends not only to seeing that the inferior tribunals keep within their jurisdiction but also to seeing that they observe the law. The control is exercised by means of a power to quash any determination by the Tribunal which, on the face of it, offends against the Law.”

5

Πιο πρόσφατα, ο Δικαστής Diplock, εκδίδοντας την απόφαση της Δικαστικής Επιτροπής της Βουλής των Λόρδων στην υπόθεση *O' Reilly v. Mackman* [1982] 3 All E.R. 1124, εξήγησε ξανά με αναφορά προς την *R. v. Northumberland Compensation Appeal Tribunal* (ανωτέρω) το έδαφος που καλύπτει το ένταλμα certiorari (στη σελ. 1128):

10

“What was there rediscovered was that the High Court had power to quash by an order of certiorari a decision of any body of persons having legal authority (not derived from contract only) to determine questions affecting the rights of subjects, not only on the ground that it had acted outwith its jurisdiction but also on the ground that it was apparent on the face of its written determination that it had made a mistake as to the applicable law.”

15

20

Η πρώτη εισήγηση του συνηγόρου του εφεσείοντος η οποία αφορά τη μη συμπερίληψη στο ένταλμα και του άρθρου 8(2) εγείρει λεπτό ζήτημα στο οποίο η νομολογία δεν προσφέρει αναντίλεκτη απάντηση. Θα αποκλίναμε μάλλον προς την άποψη ότι η αναφορά στο άρθρο 8(1)(α) παρέχει επαρκή ένδειξη της νομοθετικής εξουσιοδότησης για την ενεργοποίηση της δικαιοδοσίας του δικαστηρίου και ότι το άρθρο 8(2) απλώς καθορίζει τον τρόπο άσκησης αυτής της δικαιοδοσίας. Εάν βέβαια το άρθρο 8(2) βρισκόταν μόνο του χωρίς συνάρτηση προς το άρθρο 8(1)(α), θα έπρεπε οπωσδήποτε να γινόταν αναφορά σε αυτό ως το μόνο δικαιοδοτικό. Εν τούτοις, η εν προκειμένω λειτουργική σύνδεση του με το άρθρο 8(1)(α) δικαιολογεί ενδεχομένως τη συντομογραφία με την αναγραφή στο ένταλμα μόνο του άρθρου 8(1)(α). Παρά την απόκλισή μας αυτή, προτιμούμε να αποφυγούμε να εκφέρουμε σε τούτο οριστική γνώμη ενόψει της κατάληξης στην οποία αγόμαστε επί της δεύτερης εισήγησης του συνηγόρου του εφεσείοντος σύμφωνα με την οποία το ένταλμα καταδείχνει στην όψη του ότι εκδόθηκε χωρίς το απαιτούμενο έρεισμα αποδεικτικών στοιχείων. Η εν λόγω κατάληξη μας θα καταστήσει επίσης αχρείαστη την απόφαση και επί της δεύτερης πτυχής την οποία έθεσε προς εξέταση ο εφεσείων.

25

30

35

40

Επανερχόμαστε λοιπόν στη δεύτερη εισήγηση του συνηγόρου του εφεσείοντος, ότι προκύπτει από το ένταλμα σύλληψης πως

αυτό εκδόθηκε χωρίς την προσκόμιση αποδεικτικών στοιχείων με αποτέλεσμα να εμφανίζεται στην όψη του νομικό λάθος. Συμφωνούμε με αυτή την εισήγηση. Κατά τη γνώμη μας προκύπτει από την προοιμακή αναφορά που περιέχεται στο ένταλμα ότι τα αποδεικτικά στοιχεία που είχε υπόψη του ο Δικαστής ο οποίος το εξέδωσε, ήταν μόνο ό,τι μπορούσε να εξυπονοήσει η εξουσιοδότηση, η ύπαρξη της οποίας προϋποθέτει, σύμφωνα με το άρθρο 7(2) του Νόμου, τη λήψη υπόψη, από τον αρμόδιο Υπουργό, των προβλεπόμενων αποδεικτικών στοιχείων. Όμως τα ίδια τα στοιχεία, καθώς είναι πρόδηλο, δεν τέθηκαν ενώπιον του Δικαστή όπως απαιτεί το άρθρο 8(2) έτσι ώστε, αφού διαπίστωνε ο ίδιος την ύπαρξη τους και τα αξιολογούσε, να μπορούσε να ασκήσει δικαστική κρίση. Αυτή η αναγκαιότητα αναγνωρίστηκε στις υποθέσεις *I.R.C. v. Rossminister* (ανωτέρω) και *Queen v. Tillett and Others, Ex parte Newton and Others* (ανωτέρω). Διαπιστώνεται συνεπώς η πλήρης έλλειψη ερείσματος, από άποψης μαρτυρίας, που να δικαιολογούσε την έκδοση του εντάλματος. Από αυτή τη διαπίστωση προκύπτει ότι υπήρξε νομικό λάθος. Καθώς παρατήρησε ο Δικαστής Reid στην υπόθεση *Armah v. Government of Ghana* [1966] 3 All E.R. 177 (στη σελ. 187):

“Whether or not there is evidence to support a particular decision is always a question of law”

Εδώ επρόκειτο περί νομικού λάθους που ήταν εμφανές στην όψη του εντάλματος. Και επρόκειτο περί λάθους που άφηνε το ένταλμα χωρίς θεμέλιο. Το κατά πόσο τέτοιο λάθος σημαίνει και ότι η έκδοση του εντάλματος εξέβαινε της δικαιοδοσίας του Δικαστή που το εξέδωσε, αποτελεί εν προκειμένω ζήτημα εντελώς ακαδημαϊκό με το οποίο δεν είναι ανάγκη να ασχοληθούμε.

Η πρωτόδικη απόφαση παραμερίζεται. Εκδίδεται απ' ευθείας ένταλμα certiorari. Ως αποτέλεσμα το επίδικο ένταλμα σύλληψης ημερομηνίας 10 Μαΐου 1994, ακυρώνεται.

Η έφεση επιτυγχάνει. Διαταγή ως ανωτέρω.